

[Buhl.]

vilde betyde uhyre Tab, ikke blot for Samfundet som Helhed, men jo ogsaa for begge de stridende Parter. Det er en Livsbetjning for os, at vi holder vore Handelsforbindelser med Udlandet i Orden, baade Eksport og Import, og det kan kun ske, naar der er Ro og Orden i Arbejdsforholdene herhjemme. Og ser man paa Beskæftigelsesforholdene, tænker man paa de overordentlig store Bestræbelser, der er udfoldet for at skaffe Arbejde og taalelige Livsvilkaar for den store Befolkning, samt paa de store Goder, som derigennem er tilvejebragt ogsaa for de Kredse, som kræver en Fortsættelse af Lockouten, kan man kun komme til det Resultat, at Konflikten Fortsættelse er urimelig, at denne Konflikt nu maa bringes til Ophør.

Vi gaar ind i Aarets travleste Tid. Arbejderne har med $\frac{2}{3}$ Flertal resigneret og vist deres Forstaaelse af Tidens Alvor; $\frac{2}{5}$ af Arbejdsgiverne har, til Trods for den Parole, som var givet dem fra deres Ledelse, stemt for Mæglingforslaget; Rigsdagens fire store Partier er enige i, at Kampen ikke maa og ikke bør fortsættes. Skulde det da ikke være muligt at bringe denne ulyksalige Konflikt til Afslutning?

Det, Striden staar om, er jo de Midler, som skal bringes til Anvendelse ved Sagens Løsning. Regeringen har her vist den Vej, som naturligt anbefaler sig baade til Løsning af den store Konflikt og Slagterikonflikten. Der foreligger et Forligsmandsforslag, som er Resultatet af omhyggelige Undersøgelser og Overvejelser, foretaget af det Samfundsorgan, som Staten har sat til at være vejledende i disse Forhold. Det er Mænd, som efter omhyggelige Overvejelser er udpeget med enstemmig Tilslutning fra begge Parter. Angaaende Slagterikonflikten foreligger der et Forslag til Overenskomst, som Parternes egne Forhandlere og Tilidsmænd er blevet enige om. Det skulde da synes rimeligt, at Lovgivningsmagten satte sit Stempel paa disse Forslag, saadan som hele Situationen foreligger. Thi det er vi jo alle enige om, at det er nødvendigt at tilvejebringe en hurtig Løsning.

For mig staar det saadan, at det vilde være lidet formaalstjenligt nu at sætte et helt nyt Organ ind til paa ny at tage denne Sag op. Det vil ikke blot være

en u hensigtsmæssig, en sikkert vanskelig Fremgangsmaade, men det rummer tillige en anden Ting: en Fare for at svække den Forligsinstitution, der, saaledes som Forholdene nu engang ligger, er det Organ, som baade de stridende Parter og de store Hovedorganisationer er enige om burde være det vejledende, det Organ, hvis Indsats det er at søge at bevare Arbejdsfreden. Jeg tror, man skal betænke sig meget alvorligt paa nu her — som det forekommer mig uden Nødvendighed — at rejse en Strid om denne Sag, rejse en Strid om en anden Fremgangsmaade, som i hvert Fald i denne Situation vilde blive mødt med Mistro og Uvilje fra mange Sider.

Som Sagen foreligger her, foreligger den med Tilslutning fra Folketingets Flertal og fra en saa stor Del af de stridende Parter, at de tilsammen udgør et Flertal blandt dem, der er berørt af Konflikten. Jeg vil da vægre mig ved at tro, at det ikke skulde kunne lykkes i dette høje Ting at naa til en Forstaaelse, som man fra vor Side kan være enig i. Jeg vægrer mig ved at tro, at det ringe Flertal i Landstinget skulde ville bruge sin Magt til her at forsøge paa at tvinge sin Vilje igennem. Den konservative Partiformand har jo givet Udtryk for sin Respekt for Valgdagens Resultater; her er en Lejlighed til at vise, at der staar Vilje bag ved Ordene.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Fremme i det høje Ting.

Lange: Den højtærede Statsminister pegede i Slutningen af sin Forelæggelsestale paa Nødvendigheden af at holde Balance i vor Eksport og Import, hvilket han gjorde med megen Alvor. Men det, der fra vor Side ses paa med Bekymring, er, at denne Alvor ikke synes at præge Regeringens økonomiske Politik, og at dette ogsaa er kommet til Udtryk i Forhandlingerne om Lønsørgsmaalet. Den Maade, som Regeringen har taget Sagen paa, dels ved Støtte til den ene Part, dels ved manglende Initiativ, viser, at Regeringen i sin Politik i Virkeligheden ikke tager Hensyn til det, som Statsministeren pegede saa stærkt paa. Den høje Regerings økonomiske Politik er præget af et Dobbeltspil. Dette gjorde sig stærkt